

Mag ik u voorstellen: “Aravelle” - een nieuwe witte wijndruif die 42 jaar in de maak was

Bron : Cornwell Chronicle

Link: https://www.youtube.com/watch?v=BJcF9ytLMY8&ab_channel=CornellUniversity

De bekende Cornell-druivenkweker Bruce Reisch (*met wie ik de eer had om 2x te ontmoeten*) maakte de hybride door in 1981, aan het begin van zijn carrière, witte Cayuga-druiven en riesling-druiven te kruisen. Nu, 14 druivensoorten later en met pensioen dit jaar op de loer, kondigde Reisch de introductie van Aravelle aan op de B.E.V. (Business, Enology and Viticulture) NY 2023-conferentie in Syracuse op 28 maart.

Aravelle bevat kenmerken van Cayuga-wit, een druif ontwikkeld in Cornell in 1972, die relatief resistent is tegen botrytis en meeldauwziekten, gemakkelijk te kweken is en zeer productief is wanneer hij begin tot half september rijpt. Het nieuwe ras combineert die eigenschappen met de smaakqualiteiten van rieslingdruiven, die goed groeien in iets kouder klimaat (!!!) en redelijk winterhard (*let op : niet ongevoelig voor voorjaarsvorst !!!*) zijn, maar in natte periodes vrij gevoelig zijn voor vruchttrot.

Onder de 14 druivenrassen die in de loop van zijn carrière door het programma van Reisch zijn uitgebracht, is traminette (1996), een witte wijndruif, die nu op honderden hectaren in New York en elders wordt verbouwd en goed is voor tussen de \$ 40 en \$ 60 miljoen aan wijn. jaarlijks geproduceerd. Over het algemeen produceren druiven die zijn ontwikkeld bij Cornell AgriTech, waar Reisch is gevestigd, meer dan \$ 100 miljoen aan wijn per jaar.

Het nieuwe ras heeft al interesse gewekt in de sector en Reisch voorspelt dat de verkoop snel van de grond zal komen. "Ik verwacht dat, aangezien we zoveel weten over deze druif en hij zo lang is getest, hij zal doen wat er van hem wordt verwacht", zegt Reisch, professor aan de School of Integrative Plant Science, Horticulture Section en Plant Afdeling fokkerij en genetica van het College of Agriculture and Life Sciences van Cornell AgriTech.

Vergeleken met zijn riesling-ouder, verwacht Reisch dat de nieuwe druif een iets betere winterhardheid, veel betere weerstand tegen rot en schimmelziekten en een vergelijkbare wijnkwaliteit zou kunnen hebben.

Het kweken van een nieuwe druivensoort is een zeer gedetailleerd en rigoureuus proces – typisch meer dan 18 jaar voor Reisch. Na het maken van de kruising die Aravelle zou worden (oorspronkelijk 'New York 81' genoemd) en het verstrekken van voorraad aan telers om de wijnstokken te testen, ging Reisch verder met andere projecten.

"Toen we onze interesse in NY 81 begonnen te verliezen, kwamen telers bij ons terug en zeiden: 'Dit is veel rotbestendiger dan riesling', dus begonnen we daar beter naar te kijken," zei Reisch. Vanwege de roteresistentie die werd overgedragen van Cayuga White, hoefde NY 81 niet gehaast te worden om te oogsten zodra er een beetje rot verscheen tijdens natte oogstseizoenen.

"We gingen door met testen en probeerden de parameters voor het maken van wijn te optimaliseren en te leren welk type giststammen de beste wijn voor iedereen zouden maken," zei Reisch.

Druivenveredeling vereist meerdere stappen met vele jaren van planten en testen om de juiste kwaliteit en het vertrouwen van een teler in een variëteit te garanderen. Kruisingen worden gemaakt op basis van doelen en doelstellingen en wat er bekend is over de planten die veredelaars hebben ontwikkeld. Elk jaar kunnen duizenden zaailingen worden geplant, waarbij elk plantje een potentiële nieuwe variëteit vertegenwoordigt. Deze zaailingen worden vijf tot acht jaar getest en de beste worden vermeerderd om zes nieuwe wijnstokken te maken met de gewenste eigenschappen. Drie tot vier jaar later beginnen ze vrucht te dragen. Dus, zo'n 12 tot 15 jaar later, als die zes wijnstokken er bijzonder veelbelovend uitzien, vermeerderen fokkers ze en sturen ze wijnstokken naar kwekerijen.

In het geval van NY 81 werden wijnstokken naar twee partnerkwekerijen in New York gestuurd, die testwijnstokken deelden met geïnteresseerde wijngaarden.

"En ze hebben gezegd dat dit echt commercieel potentieel voor hen heeft," zei Reisch.

Peter Weis, eigenaar van Weis Vineyards in Hammondsport, New York, heeft NY 81 gebruikt als de enige druif in zijn generieke witte wijn "Heart of the Lake", die wordt geproduceerd in een halfdroge stijl en al een sterke aanhang heeft onder zijn klanten. Zodra hij meer kan planten dan de vier hectare die momenteel groeien, wil hij ook een droge stijl met de druif produceren.

"Wat mij het meest aanspreekt aan NY 81 is de consistentie van jaar tot jaar, iets dat moeilijk kan zijn met andere druiven die in New York worden geteeld," zei Weis. "Het is consistent in termen van wat het elk jaar aan een wijn toevoegt, en in de wijngaard is het minder vatbaar voor botrytisrot en echte meeldauw, twee ziekten waar New Yorkse wijnmakers echt mee worstelen," voegde hij eraan toe.

Onder aanmoediging van wijnmakers en telers werkten Reisch en collega's samen met Cornell Cooperative Extension om voldoende fruit te produceren, en met Cornell-oenologen om de wijnbereiding met de variëteit te optimaliseren - een proces van drie jaar. En wetenschappers en industriële partners werden ondervraagd over namen, waarbij Aravelle - van het Latijnse Arabella, wat "genade, gunst, antwoord op gebeden" betekent - als winnaar uit de bus kwam.

Toen Reisch begon met het kruisen voor NY 81, werd het kweken van druiven misschien meer als een kunst dan als een wetenschap beschouwd. In de afgelopen decennia heeft het gebruik van genetische markers om gewenste eigenschappen te identificeren een revolutie teweeggebracht in de plantenveredeling en bepaalde stappen veel efficiënter gemaakt, maar het heeft het proces niet versneld.

"We hebben nu dichte genetische markerkaarten van veel verschillende druivensoorten," zei Reisch. De bekende markers stellen veredelaars in staat duizenden zaailingen te planten en alleen die te selecteren die de gewenste genen hebben, zoals perfecte bloemen die vanzelf vrucht dragen, en die resistentie bieden tegen sommige van de New Yorkse druivenziekten. Toch hebben druiventelers momenteel geen markers om te selecteren op productiviteit of koudetolerantie. Wijnstokken moeten nog steeds op meerdere locaties worden getest, onder meer op lage temperatuurtolerantie in de herfst, winter en lente, voldoende tros- en besgrootte en wijnkwaliteit.